

Oláh András

idegenek

bizony elhagytunk valamit megint...
várlak vissza pedig ott szuszogsz
mellettem álmodt hazudva szemérmesen
– fázósan csukódik ránk a múlt
semmit sem látok már csak az
erkélykorlát halványan felsejlő kontúrjait –
az álmokra dermesztően hatnak
a valóság suta kontrasztjai
kint üvegcsörömpölés: részeg
tinédzseres vihogás
nem tudják még hogy mennyire
üresek és mennyire senkik
új mítosz kellene nekik
ahogy építettünk magunknak mi is
hogy aztán cserbenhagyjuk leromboljuk
s elmondhassuk milyen is volt
hülyének lenni saját jogon
szorongásaim kérdéseket vetnek fel
de méltóságot erőltetve a gyomorba
felkúszó remegésre lapulok
tétován mert válaszok nincsenek
csak azt látom: múltunknak ára van
mentsük hát ami még menthető
s hogy a hajnal ne találjon védtelenül
fényérzékeny idegenként fázósan
hozzád bújjak megint

csavargásaink

csavargásaink édes íze visszatér-e
a sátrak éjszakai remegése
a fogócskát játszó ujjak szomja
a magunkhoz lopott borospalack
önfeláldozó behódolása
a hátizsákba préselt idő határtalansága
amikor semmi sem sietett
s csak te voltál és én
meg a zseblámpa izgága fénye
de semmi vallomás és semmi vallatás
mert szavak nélkül is tudtuk egymást
a tenyeredből olvastam
s a testedet végigborzongató örömből
milyen jól megfértünk azon a szűk helyen
nem volt haladék sem várakozás
csak azonnali vágy
és nem voltak tervek sem
a pillanat döntötte el
hogy másnap tovább megyünk-e
s hogy együtt megyünk-e és egyfelé...
forgatom a kopott fényképeket
tópart romok magányos fűz
- megannyi bennünk száradó emlék

gyávaságaink

gyávának lenni a legbátrabb dolog
kitenni magad mások megvetésének
nevetség tárgyává válni
látni hogy mögötted összesúgnak
s aztán már nemcsak mögötted
falakra festik a neved
karikatúrák születnek öntelt és nyálas
és mérhetetlen egójú figurák firkái
akik még sohasem kerültek válaszút elé
mint nagyapáink a nagy háborúban
amikor a bombatölcsérré nőtt

lövészárkok között vérezve
már csak a hazavezető utat kutatták
könyökölve hason csúszva
a szétbomló drótakadályok között
a füst borította kihalt mezőn
és talán az a talján is csak ennyit akart
arcán ugyanaz a rémület vonaglott végig
alig pár méternyi távolságból
dermedten nézték egymást
míg ki nem csordult a könny
mindkettőjük szeméből – ez volt a jel
meg az alig érzékelhető biccentés
és kúsztak tovább a hullák között
egymástól egyre távolodva

kudarcaink

beszorultál az emlékek síkatorába
kényszeredetten nézel vissza
a mögötted szuszogó tegnapokra
– hogy bírtad el a súlyt
fiatalon eltemetted anyádat
s most apád testét hozzák a sínek mellől
nem halni készült
unokájához hogy babusgassa
s hogy arcát nyakát csiklandozva
gyerekesen gügyögve kicsiholja
a nevetést a féléves csöppségből
nem ért el oda: a cinikus sors
a csordultig teli ürességbe kényszerítette
de már itthon sincs a mának íze
megsavanyodott minden
mint a tornácon hagyott tej
– két világod volt s most az egyik odalett
mától a másikat fogod őrizni görcsösen
de ez a félelem tönkretesz mindent
nincs kitől bátorságot koldulni
maradnak az örökös félutak a sajnálat
és a megrendült bizalom
amit az idő már soha visszapótolni nem tud